

kési silácké rozkročení, jež nelze uvést v soulad s požadavky slušnosti a jež obsahuje v důsledku toho v sobě rovněž porušení cti a vážnosti stavu advokátského.

Ke skutkové podstatě kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského vyžaduje se po stránce objektivní, aby se jednání advokáta nebo kandidáta advokacie, příčící se cti a vážnosti stavu, dostalo k vědomosti osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského. Že je tu tato náležitost objektivní skutkové podstaty zmíněného kárného přečinu, plyne ze skutečnosti nálezem kárné rady zjištěné, že jednání obviněného, o něž tu jde, bylo předmětem trestního řízení pro přestupek útisku u okresního soudu v K. a u krajského soudu v M.

Z toho, co uvedeno, vysvítá, že nahoře uvedené závadné jednání obviněného zakládá objektivní skutkovou podstatu kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Skutečnost, že obviněný byl rozsudkem krajského soudu podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přestupek útisku na něj podané, nemůže na tom nic měniti; neboť ke skutkové podstatě kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu se nevyhledává jednání příčící se trestnímu zákonu.

I subjektivní skutková podstata tohoto přečinu je tu dána. Po této stránce stačí i nedbalost, a to i t. zv. nedbalost nevědomá. Že tu šlo na straně obviněného při nejmenším o nedbalost posléze uvedeného rázu, dlužno pokládati za zcela nepochybné; neboť neuvědomil-li si snad obviněný, že zlehčuje svým jednáním čest a vážnost svého stavu, lze to vysvětliti jedině tím, že neuvažoval o něm s bedlivostí, jež byla nutná a možná.

Čís. 322 dis.

Podkladem rozhodnutí kárné rady o tom, zda je spatřovati ve skutkové podstatě, zjištěné pravoplatným rozsudkem trestního soudu, i provinění kárné, je skutková podstata zjištěná trestním rozsudkem jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní; nemůže proto kárná rada vycházeti při svém rozhodnutí z jiných závěrů o subjektivní vině obviněného.

Nemá-li trpěti čest a vážnost stavu, musí se i politická činnost advokáta (kandidáta advokacie) srovnávati se zákonnými a stavovskými předpisy.

(Rozh. ze dne 31. května 1937, Ds I 25/36.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací pro advokáty a kandidáty advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl Dr. A., kandidát advokacie, zproštěn obvinění z kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nález v tom smyslu, že se obviněný uznává vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se na veřejné schůzi vyslovil urážlivě o presidentu republiky.

Z d ů v o d ů :

Kárná rada zprostita obviněného, ježto podle jejího přesvědčení byl jeho závadný projev pouhým uřeknutím, proneseným v improvizované řeči, tedy výrokem nezamýšleným, a ježto byl pronesen při filosofické a politické debatě, která nebyla v žádné souvislosti s povoláním obviněného jako kandidáta advokacie, takže čest a vážnost stavu advokátského nebyla nijak ohrožena.

Odvolání zástupce komory vytýká tomuto odůvodnění právem vadnost.

Kárný nález sice vyslovuje sám, že kárná rada je vázána skutkovou podstatou, jak byla zjištěna pravoplatným rozsudkem trestního soudu, a že jí zbývá posouditi jen, zda lze spatřovati ve skutku obviněného i provinění kárné, leč neuvědomuje si, že tomuto rozhodnutí musí souzený výrok obviněného sloužiti za podklad po stránce objektivní a najmě i subjektivní tak, jak byl podkladem odsuzujícího trestního rozsudku. Kárná rada nesměla proto vycházeti z obhajoby obviněného, ostatně ničím nedoložené, že šlo o pouhé »uřeknutí«, tudíž o výrok nepromyšlený a nezamýšlený, s kterýmžto pojmáním by se odsouzení obviněného pro přečin podle § 11, č. 2 zák. na ochr. rep. vůbec nesrovnávalo, nýbrž musela vycházeti z předpokladu, že si byl obviněný jakožto člověk akademicky vzdělaný a nad to práva znalý úplně vědom jasného obsahu a dosahu svého projevu, který je takového rázu, že jeho smysl je pro každého člověka normálního myšlení a chápání naprosto patrný.

Obstátí nemůže ani další odůvodnění napadeného nálezu. Jak plyne jasně z ustanovení § 2 disc. stat. (»... ve svém povolání i mimo ně«), jest advokát a kandidát advokacie (§ 3 discipl. stat.) vázán povinností dbáti cti a vážnosti stavu vyslovenou v § 10, odst. 2 adv. ř., nejen při výkonu svého povolání, nýbrž předpis tento ukládá mu všeobecně, aby se choval — tedy i ve svém životě soukromém a občanském — způsobem bezvadným tak, aby neutrpěla čest a vážnost stavu, která je v očích veřejnosti poškozována i závadným chováním jeho příslušníků mimo meze výkonu povolání. Pochybila proto kárná rada zřejmě, vyloučila-li kárnou odpovědnost obviněného z toho důvodu, že spáchal čin při příležitosti, která nebyla v souvislosti s jeho povoláním jako kandidáta advokacie. I politická činnost advokáta (kandidáta advokacie) se musí srovnávati, nemá-li trpěti čest a vážnost stavu, se zákonnými a stavovskými předpisy.

Skutek obviněného, jenž se dopustil veřejně urážky presidenta republiky hrubě zneuctívajícím projevem a spáchal tak trestný čin závažné povahy, příčí se již obecné povinnosti každého slušného a řádného občana zachovati úctu k hlavě státu.

Tím spíše je jednání obviněného na újmu hodnocení příslušníka stavu, skládajícího se z lidí vzdělaných a pověřeného zákonem význačnými úkoly, vzhledem k nimž se požaduje na advokátu před zapsáním

do seznamu vykonání slibu věrnosti republice (§ 7 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n.). Že pak se veřejnost dověděla, že skutek, o který jde, byl spáchán advokátním koncipientem, nemůže býti pochybno už proto, že čin veřejně spáchaný byl stíhán, souzen a odsouzen trestním soudem.

Při svém vzdělání a postavení si musel býti obviněný vědom, že svým nezákonným, veřejně proneseným a hlavu státu hrubě urážejícím projevem může poškoditi čest a vážnost stavu.

Nutno proto spatřovati v souzeném skutku hrubé porušení povinnosti uvedené v § 10, odst. 2 adv. ř., a tím skutkovou podstatu kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu.

Čís. 323 dis.

Amnestie vydaná v oboru občanského trestního soudnictví se nevztahuje na pole soudnictví kárného.

(Rozh. ze dne 31. května 1937, Ds I 24/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž tato vyslovila, že není příčiny ke kárnému jednání proti Dr. A., kandidátu advokacie, zrušil toto usnesení a vrátil věc téže kárné radě, aby o ní dále jednala a znovu rozhodla.

Důvody:

Podle obsahu kárných spisů byl Dr. A. rozsudkem krajského soudu ze dne 3. dubna 1935 uznán vinným, že v letech 1931—1934 s řadou jiných obžalovaných založil tajnou organizaci, jejímž účelem bylo podvracet demokraticko-republikánskou formu státu a že se tím dopustil přečinu podle § 17, č. 1 zák. na ochr. rep. Byl proto odsouzen k trestu tuhého vězení šesti týdnů a k peněžitému trestu 200 Kč, v případě nedobytnosti k dalšímu tuhému vězení v trvání dvou dní. Podle důvodů rozsudku šlo o komunistickou tajnou organizaci, která působila hlavně mezi vojáky.

Rozsudek se nestal ohledně Dra A. pravopdatným, neboť tento podal zmatečnou stížnost a dříve než bylo o ní rozhodnuto, bylo trestní řízení proti němu zastaveno podle čl. II, odst. 1, písm. d) rozhodnutí presidenta republiky ze dne 14. prosince 1935.

Kárná rada neshledává podle napadeného usnesení příčiny k disciplinárnímu stíhání Dr. A. jen proto, že by prý bylo proti intencím zmíněné amnestie, kdyby byl kandidát advokacie disciplinárně stíhán pro trestný čin, sám o sobě spadající pod amnestii. Šlo prý tu o jakési generální prominutí dotčených trestných činů.